

plet paa dansk Lovgivning være borttaget. Ja, af hvad jeg gentagende har sagt, vil det fremgaa, at jeg ikke kan staa synderlig venlig til Ændringsforslagene. Hvis Ændringsforslagene omhandle Smaating, finder jeg liden Anledning til at uleslige Tinget oven paa dermed, og hvis Ændringsforslagene omhandle væsentlige Forandringer, kan man vist nok med absolut Visshed sige, at Forslagets Skæbne vil være sørgelig oppe i det andet Ting, saa jeg tilraader, at vi vedtage Forslaget uforandret, men skal i øvrigt ikke omtale Ændringsforslagene i deres Enkeltheder, førend de ærede Forslagsstillere have begrundet dem.

Bajer: Naar man sammenligner det lille Lovforslag, der blev forelagt her i Tinget den 10de Oktober af 3 ærede Medlemmer, og som gik uforandret gennem dette Ting, med det Lovforslag, som nu er kommet hertil fra Landstinget, maa man sige, det er vokset, og jeg tror, man bør tilføje, at det i det væsentlige har forandret sig til sin Fordel. Jeg tror dog alligevel, at det var ønskeligt at komme noget videre. Jeg vil ikke være saa radikal, som mange have været, der have fremsat Ønsker om Utugtshusenes fuldstændige Ophævelse. Jeg haaber, vi skulle komme dertil en Gang, jeg anser den nuværende Tilstand for en Stamplet for et civiliseret Samfund, men jeg tror, at dette er et Skridt hen imod Ophævelse. Jeg skal senere omtale Ændringsforslagene, som jeg tror vilde bidrage til, at vi kom hurtigere til dette Maal, og det er i det væsentlige for at begrunde dem, jeg har taget Ordet, men inden jeg gør det, maa jeg dog tillade mig paa egne Vegne at sige et Par Ord om et Ændringsforslag, som jeg kunde have haft megen Lyst til at stille, men ikke har turdet, dels fordi det let uden nærmere Begrundelse kunde have et tilhyneladende komisk Anstrøg, og dels fordi jeg tænker mig Muligheden af, at den højtærede Minister paa egen Haand ad Anordningens Vej kan udrette det samme, dels endelig ogsaa fordi der muligvis behøvedes Forhandling med andre Stater derom. Jeg deltog i 1888 her i Kjøbenhavn i den internationale Kongres, som holdes omtrent hvert Aar, og som skyldes nærmest den bekendte engelske Mrs Butler, og der var jeg særlig animodet om at tage mig af det Spørgsmaal, som man betegner: den hvide Slavehandel. Ved at sætte mig ind i dette Spørgsmaal forinden, kom jeg til Erkendelse af, hvad der var oplyst fra mange Sider, at de, som virke mest demoraliserende af disse offentlige Kvindfolk, og som desuden selv synke saa dybt, at de næsten ere aldeles

redningsløse, ere de fremmede, de ere rodløse Eksistenser, de have ikke Familie eller noget at støtte sig til her i Landet, og det er Grunden til, at de synke dybest. Det blev derfor foreslaaet fra en vis Side i Litteraturen, at man skulde søge at faa fastsat, at fremmede herefter ikke maatte optages i saadanne Huse, som her er Tale om. Men nu vil det let forstaaes, at lige over for et æret Ting, der ejer saa megen Sans for det komiske, som vore Landsmænd i det hele taget eje, vilde det se underligt ud, om dette Lovforslag efter Ordene „18 Aar“ vilde nævne noget om Indfødsret, og det er Grunden til, at jeg har undladt at stille et saadant Forslag. Men Sagen, om end tilhyneladende komisk, har dog sin alvorlige Side, og jeg nævner kun dette for at spørge den højtærede Minister, om der ikke fra Regeringens Side, maaske ad international Vej, kan gøres noget i den Retning.

Jeg vender mig saa til de Ændringsforslag, som ere stillede af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Iste Valgkreds (Trier) og mig, og jeg skal først nævne det eneste, som er en Realitetsændring. Det er Nr. 4. Der er jo i Lovforslaget foreslaaet stærkt Straf, og en af disse Bestemmelser gaar ud paa, at der skal kunne idømmes Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage. Vort Forslag gaar nu ud paa, at der i dettes Sted indsættes Fængsel paa sædvanlig Fangekost i indtil 2 Maanedere. Det er det Ækivalent, man nu plejer at regne ifølge Straffeloven. Jeg ved meget godt, hvad der vil blive indvendt derimod, at der mangler Blads, men jeg synes, der er vigtigere Henhyn at tage end dette. Hvis man finder, at dette Forslag er human, vil man ogsaa sørge for, at der bliver Blads. Naar jeg siger, det er human, er det, fordi jeg i og for sig anser Bånd- og Brødstraffen for en barbarisk Straf. Jeg ved ikke, hvor mange Lande, der have den nu. I Sverige have de affattet den for en Del Aar siden, og jeg tror, vi komme en Gang til at affatte den ogsaa her. Men selvfølgelig lige over for disse usle Statter, om jeg maa bruge det Udtryk, som Midnatsmissionen bruger i sin sidste Beretning, anser jeg en saadan Straf for at være i mange Tilfælde næsten dødbringende, dræbende. Her er Tale om unge Kvindfolk, som meget ofte have Dyrsthyge eller Anlæg dertil, og det er jo bekendt, at for saadanne syge er nærende Jøde noget af det allervigtigste, og Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage vilde i mange Tilfælde vist være dræbende for dem. Jeg skal ikke paastaa, at vi bestemt ville fast-